

K'

930. **K'IPINARE** (ar.), vb. „pincer“.

Lat. *PĪPINARE, din aceeași rădăcină PĪP- ca și forma de mai jos *k'ipurare* [Densusianu].

Nprov. *pimpiná* „pincer“; sard camp. *pibinai* „lusingare, carezzare, compatire“, alături de care trebuie amintite și formele *pibinu* „pigolío, doglianza“, *pibinosu* „pigolone, pigolante“, log. *pibinkare* „infestare, presare con importunità, ingannare“, *pibinkosu* „seccante, nojoso“, care toate arată aceeași trecere semantică dela ideea de „crier“ la aceia de „ennuyer“ ca și it. *pigolare, pigolío, pigolone*; de amintit și formele nprov. *se pipigná, se pebigná* „se plaindre, pleurnicher“, *pebignous* „pleurnicheur“. Asupra legăturii între ideea de „crier“ și aceia de „pincer“, cf. forma următoare.

931. **K'IPURARE** (ar.), vb. „pincer“.

Lat. PĪPULARE, glosat la Papias cu „convitiari p'oratu“; forma a fost derivată din tema onomat. PĪP- ce apare în lat. vulg. *PĪPA și în formele verbale *pĪpare, pĪpire* „piauler, glousser“, *pĪpilare, etc.* „gazouiller, caqueter“. Dacă urmărim diferitele forme romanice derivate din această temă constatăm că toate cuprind noțiunea de „aigu“ aplicată fie la sunete, fie la anumite lucruri; uneori chiar aceeași formă cuprinde

asociate aceste două accepțiuni ale noțiunii primitive; astfel nprov. *pivo* „dent de peigne ou de râteau, fourchon, pointe“ < *PĪPA; nprov. *pivello* „scion, rejeton, pousse d'un arbre“, *piveu* „pivot; petite branche aigüe, brindille, argot, picot; voix perçante, vagissement“ < *PĪPELLA, *PĪPELLUS (-UM); friul. *pipul*, it. *pippio* „bec“ < PĪPULUS, PĪPULUM (atestat cu înțelesul de „criaillerie, piaulement, vagissement“); de remarcat cu deosebire derivatele acestea două din urmă al căror înțeles de „bec“ explică destul de bine accepțiunea proprie formei ar. Tot aici de sigur, și nu ca derivate din *PĪCC-, trebuie amintite prov. *pitár* „béqueter, picorer“, gen. *pitá* „bec-care“, cors. *pitá* „prendere un po' di cibo“ care presupun un *PĪPITARE (la Ducange atestat s. baulare, într'o serie de cuvinte servind a exprima strigătul diferitelor animale“) [Densusianu].

932. **K'IURARE** (ar.) „piauler“.

Lat. *PĪULARE, format din onomat. PĪ- pe care-l găsim reduplicat în *pĪpire* „piauler“, *pĪpiare* „pousser des vagissements, vagir“ [Candrea].

Friul. *pijula*; it. *pigolare* (lucch. *piulare*, bol. *piulár*, nap. *piolare*); sard log. *piulare*; fr. *piauler*, vfr. *pioler*; prov. cat. *piular*; vsp. *piolare* (comp. sp. port. *piar* < *PĪARE).